

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew čel!

F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždy kobotu w Smolerjez knihicziščezěni w Budyschinje a je tam sa šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

20. njedzela po swjatej Trojicy.

Kol. 3, 12—17.

My smy kšesćizijeno, dokelž je Khrystuš sałožł a móž nascheho kšesćizijanskeho žiwjenja. Zato tajzy pať dyrbimy tež sa tym stejecž, jemu pschezo podobnišči bycž. Kak to budžemy, kšychimy s napominoznych słowow, kotrež Pawoł swojim Kolosiskim tudy pišče.

Budžće Khrystušeje podobni!

1. W šmilnosći pscheczimo bratram (šcht. 12. 13.). Zato Khrystuš hiščezje na semi kšodžesche a lud jeho pytašče, jedyn k druhemu praji: Bójczje, džimy k „pscheczelnosći.“ Wón sam běšče pscheczelnosć we wošobje. Jemu hańba njeje a jemu čezko njeje, šwojich kšuzomnikow bratrow a šwojich njepscheczelow pscheczelow mjenowacž kaž Judascha. Wón je tón prawy šmilny samaritški, kotremuž je teho luda a kóždeho jednotliwego žel. Ponizenje to běšče, so wón njebjeba wopušćeži sa naš, so wotrocžkowski šchtalt na so wša. Čižomnosć pokasa pscheczimo njeprawdosći a kšosći šwojich njepscheczelow, čezčpliwosć pscheczimo hrěšnikam a šwojim wučžomnikam.

Wón sam šebi wot naš žada: Čižncze teho runja, wukńczje wote mnje! Kunje psches to budžemy jemu podobni a druzi šredk njeje, to dozpicž. Kaž wón dyrbimy my čłowjekow snječž s jich kšabosćemi a njepscheczelnosćemi a sabycz njekšmemy, kelko kšabosćow tež my mamy, kelko šezčpliwosće my trjebamy a woczakujemy wot Boha a čłowjekow. Wodajczje šebi mjes šobu!

Pschi wótczenaschu spěwajczje 5. próstwu s pschemyšlenjom! Wopomńczje, kak lohko móžeczje wy wschu hnadu, kotruž šezje dostali, sašo šhubicz psches njekšmilnosć. Khrystuš sam praji, snamjo jeho pōšla je „lubosć“ a kak čzemy wot Wótza kšwalbu „wušwolonych, lubowanych dostacž, hdyž Khrystušeje podobni njebudžemy?

2. My dyrbimy Khrystušeje podobni bycž tež w lubosći pscheczimo njepscheczalam. (Šcht. 14.) Šdyž wy jenož tych lubujeczje, kiž waš lubuja, wot kotrychž šaplačenje woczakujeczje, kajtu macze potom kšwalbu? Nječzinja to tež šwětnje džěczi? Kaž ty mi, tak ja tebi, po tej šakadze móže so tež njewěryazy šadžeržecz. Šady tajščeje lubosće móže šylny šamowužitk potajeny bycž. Ale hdyž so wo to jedna, wopory pschijnješć, wot kotrychž ani wužitka ani džaka nimaš — tam je potom s čželnym čžlowjekom ke kónzej. A hdyž so šamo žada, tych lubowacž, kiž naš hidža — potom reka: To je mi njemóžno. Ale šchtóž je Khrystušeje podobny, tón samóže to w jeho mozy. Lubosć k njepscheczalej je pruhowanje šwjaška dokonjenja.

3. My budžemy Khrystušeje podobnišči, hdyž jeho mērej mjes nami bydlicž damy (šcht. 15). To je mēr Khrystušowy. Pschetož wón sam je tónle mēr. Wón je hłubinu mjes Bohom a hrěšnikom wupjelnił, hdyž sam do tuteje hłubiny škoczi a wopušćezenosć wot Boha sam w šwojej wutrobje na kšizju pscheczepi. Psches tónle wopor so hłubina wupjelni. Kaž w jeho byczu, štej tež w jeho škutku bōjštwo a čłowjestwo šjednoczenej. Wón je naš mēr a my mamy jenož mēr, hdyž my jeho mamy a

to frucze w swojej wutrobje a žiwjenju. Na našchim žiwjenju dyrbi so spósnac, so smy my džeczi miera. Měrnošč bsluscha k našchemu byczu, pschetož my smy czelo Chrystušowe a stawy na jeho czele.

4. Ale kať dyrbi Chrystuš w naš bydlic, hdyž je tola do njebeš posbėhnjemy? My khodžimy niz we widženju, ale we wěrje. My snajemy Chrystuša niz po czele, ale po duchu t. r. w jeho słowje, kotrež njeje pišmit, ale duch a žiwjenje. Wón džě je to słowo, kiž je so czelo sczinilo. Duž wsmicze słowo Chrystušowe do swojich wutrobow. A temu bsluscha, so je czitamj i wuschomaj a i wutrobu — a to i hlodom a i lacžnosću, haj i bojosću a se rženjom wo wěrnošč a sbóžnosć. „Dajcze temu słowu Chrystušowemu bohacze mjes wami bydlic (scht. 16), jo wobarnowac, po nim czinicž.

5. My pať nedyrbimy jenož njeđelšy kšesćizienjo bycz, ale tež wšchėdni kšesćizienjo, kšesćizienjo skutkow, so my wšchitko czinimy w mjenje Knjesa Jesuša (scht. 17). Duž je našče kšesćizianstwo skutkowanje a wojowanje, dokelž mōž dawa. Pschetož to tež czelny człowjek wē: mōž našča dobycz njemōže, my trjebamy žohnowanje wot hortach. Ale kať naš Wōczěz hinať njewumōže a hrėchi domawa hacž psches bna, tať žohnuje naš tež psches njeho sameho, a psches njeho sameho mōžemy k Wōtzej pschincž. W mjenje Jesušowym žiwj bycz a skutkowac, t. r.: w jeho mozy a i jeho czesczi. Jemu budžmy podobni, potom tež swōj wotryknjenu kōnž dozpijemy a k njemu dōndžemy k sbóžnosći.

Samjen.

S jadra won!

(Kol. 3, 12—17.)

Stōk (W. miš. hart., czo. 60): Njei' rjana Boža njewješta? —

Wō (524): Ja so na šabat hotuju —.

Nam šwětlo i Boha šesthadža,
Džen sboža sbóžny šawita,
Hdyž lubošč Boža podała
Se w Jesušu so do šwěta;
Džě jasnosć Boža nētk so wulwa
Do duschow wěrjaznych, — je wožiwja.

Kaž jadro jasna šernicžka
Se Jesuš džěl jich žiwjenja;
W nim wušwoleni Boži šu,
A šwjeczi, lubi rėkaju. —
Duž k jeho czesczi šebi i radošču
Tu pschcha kšesćizienjo wutrobu.

Sich se žiwjenje słowo je,
Kiž i njeho dawa bohacze
Šim mudrošč, trošcht a wješele,
So lubošne je špėwanje,
Hdyž i psalmami a šhėrlušchemi so
Se sbóžne šahorilo towarštwo.

Mēr Boži czichi wodnych je,
Kiž wudžela jim dobycze;
Wšchaf k njemu powołani šu
A džaknu maja wutrobu,
Tať sbože i radošču jich dobytk je
A herbštwo wēcžnoh' šawdawť wostanje.

A wobšwėdczenje žiwjenja
Se lubošč, šprawnošč bratrowška;
Hdyž škoržbu šchtō ma nēkajku,
Šsej wodawaju mjes šobu;
Šlej, lubošč czistu, dokonjanu so
Šsu woblekli psches Duča Božeho!

Sich pschi šmilnošč, lubošnošč
A ponižnošč a czichomnošč;
Se šczėpliwosću wobštajnej
Šsu pošylnjeli duschu šej,
So czinja wšchitko w mjenje Knjesowym
A i woporom šu jemu wonjazym.

Tať i jadra wšcho džě wukhadža,
Šchtož žiwjenje jich podawa;
Sich jadro, jasna šernicžka
Se Jesuš, hlowa njebeška! —
W nim žyle jasne jich je žiwjenje
A mile Jesušowe krašjenje. —

U.

Wysche wšcheho woblecžcze so tu lubošč, kotraž je šwjask dokonjenja.

(Kol. 3, 14.)

Kēto, niz wjele psches 10 lēt stary, šwoju potrebošč i czrije-
rjedženjom šaklužesche. Wot drugeho hōlza bėšche trochu czitacž
nawuknył, to bėšche jeho žyła šchula była. Tať bėšche jemu knižka
do rukow padnyła, hdyž podawť wo hōlcžezu štejesche, kotryž
bėšche šwoju wowku šwėru podpjerať a jej psche wšchu nusu psche-
pomhať. Kēto pať nikoho njemėšesche, kohož budžišche mohť šwo-
jeho mjenowacž; i žyła njewjedžišche, šchtō bėšchtaj jeho staršchej
byłaj. Duž šebi tať prawje wutrobnje žadasche, tola tež někoho
mēcž, ša kohož by mohť nēšchtō czinicž, runjež šam wjele wysche
njemėšesche. Š teho podawka pať so tež dopomni, so bėšche tamny
hōlcžez, hdyž šam druhdy njewjedžišche, hdyž šchto šem wšacž, so
k Bohu modliť, a tōn bē jemu pomhať. Šo bėšche nētk nēšchtō,
šchtož Kēto prawje rosemicž njemōžesche; wōn žaneho jasneho wo-
pschijecža wo tym njemėšesche, šchtō Wōh je, a hdyž a tať wōn
pomha. Ale wōn so wšchaf ša nikoho staracž njemėšesche a šam
pėknje so žiwjesche.

Kaš, hdyž do teho hōščenza šhwatasche, hdyž mēšesche šwoje
najlėpsche šnajomštwo, wōn, hdyž desčezit džėšche, pod šajėšd šastupi.
Šam hižom mała hōlcžka štejesche, lėdom 3 lėta stara. Na šwoje
praschenja wōn jeno to wotmolwjenje dosta: „Mama praji, Wda
tu wostanje, mama šašo pschindže.“ Wōn šebi wēž pschemyšlo-
wasche, pschetož wot šwěta hižo wjazny snajesche, hacž bėšche do-
czakacž. Budžišche to polizajštwo prajiť, dha budžišche so džecžo
nėhdže dowjedlo, hdyž jeho wjazny widžecž njedosta, a to wōn
nochžyšche; pschetož tōn mały pjerascť so jemu špodobasche, tať
masany a rōšdrjeny hacž tež bėšche; a małuška bėšche so hižom ša
te někotre hodžinki k njemu pschuwucžila, hdyž bėšche jej wšchaf tež
někotre tykanzowe krusčki pošticžal, kiž bėchu małemu, hlōdnemu
žoldkej derje czinile. Šako škōncžnje desčezit pschesta, bē wōn tež
je šwojim wotmyšlenjom hotowy. Wōn chžyšche ju ša šebje wob-
šhowacž.

Tu staru šadowu žonu na rōžku wōn hižo wjazny lēt snajesche,
a wona jeho jako dobreho hōlza snajesche. A nej šchedišchi wōn
jej se žiwymi barbami pschėštajesche, šchto chžyšche. Wona dyrbjesche
so wušmjecž, šwoju pomoz pať jemu pschilubi. Hdyž bu wjecžor,
džėchu wšchitžy tšjo do kšėžki teje staruščki, a jako Kēto do šwo-

jeje šamšneje hospody dale džěšche, wón t maľuščy wješely džěšche: „Mda, jutšje Kěto šašo pschińdže a tebe šobu wošnje!“ Tak džěšche. Kěto bu kručje pilny a wobhladny. Wicho, šchož ša- šlužěšche, wón na šwoju khowanczku wažěšche, a hdyž „Sto“ pschińdže, jemu wona napšcheczo štakasche. —

Ženu nóz wohnjowy šwón šaklincza a bliski woheń wošjewješche. Š wulkej štyšnosczu Kěto ke kžěžy khwatašche, hdyž jeho lubej bydlešchej. Wón pschěšche nješchińdže; šušodny dom běšche nimale šahubjeny, a tšěcha, pod kotrež Mda špašche, šo tež hižom palešche. Wón šo nuts nawali. Za staruščka tam ležěšche, wot rjady šaražena; Mdu pať wón njeranjenu wunješe a ju někotre hašy dale do šwojeje hospody nješěšche. Tam ju na šwoje ložo položi, hdyž wona š měrom dale špašche. — Šcho pať nětko ša- poczecz? wón pomyšli. Šak hólčez w podawku čžinjěšche? Wón šo modlešche. Šak? Šso poklakny, dopomni šo, šo běšche čžital, a štykny ruzy. Tak wón nětk tež ščžini; ale šak šo modlicz? Šonle jeho pschihot, kleczo a se štyknyemaj rukomaj, na njeho džiwny šacžičez čžinjěšche. Duž džěšche: „Božo, ja njewěm, šak dyrbju šo modlicz!“ Ale pschi tym šebi prawje kručje na to myšlešche, šo by wšhak šo jej pomhało. Šdyž postaže, bě jemu, jako by šo lóžšči šacžul.

Wón psched durje stupi. Šiščezje běšche nóz, lobrka šo hiščezje palešche. Na jeno dobo šřjedza na dróšy džěczu wuhlada. Wón jo t šebi wša. Běšche to mała hólčzka, štoro šak štara, kaž jeho Mda. Šlacžyž wona woľasche: „Mama! Šapa!“ — Šnydom wón widžěšche, šo tale mólčzka š wošebneho rodu běšche, a šo napraščo- wanje po nej pschińdže. Šorje a dele nošcho a šak do španja šakolebawšči ju pódla Mdy na lěhwo položi. — Dopokdnja na poli- žajštwu džěšche a tam hižo wuwolanje namaka. Žaneho šłowczka nješitnywšči wón se šwojimaj dwěmaj wukhowanczkomaj šo na pucz poda a bu wot maczerje maľuščezje radošnje witany. Wona šo ša druhej praščesche, šacž je ta tež wot njeho namašana? Duž Kěto jej wšcho wupowjeda. Wona nad pětnym hólzom šo špodžiwajo to šwojemu mužej šdžěli. Kěto a Mda tam hnydom wostasčtaj a běščtaj wot nětk šastaranaj. — Ša ždyn Boha nješmajach a njewjedžach, šak šo modlicz, ale je mje tola wuššyšhak“, Kěto džěšche, „wón dyrbi móžny a dobry bycz.“

—n.

Wopyt w khorosczi.

Duchowny Bohuměr Daniel Krummacher wopyta raš khoru, kotraž běšche we wulkej štruchłosczi a duchownej tyšchnosczi a šebi nad tym njeměr a starocz w šwojej dušči čžinjěšche, šacž pola Boha w hnadze šteji. Krummacher ju trošchtowašche a na Anješowe šlubjenja dopominašche, kotryž je špróžnych a wobczěženych t šebi woľal a hrěšnikam wodacze pschinješl. Ale žane trošchtne šlowo njenamaka pschistupa t jejnej wutrobje. Duž wón štaže, stupi t woknej a hladasche pschěš jeho šaklěnyž do šahrody won, kotraž běšche se šněhom pschikryta; šerki štejachu wotliščene a nahe halošy šadownych šchtomow w šewjernym wěšje šchepjetachu.

Duchowny šhwilu mjelčezěšche, potom šapoczja: „Mj, šakš h- bjene šchtomny macze wy we šwojej šahrodze!“

„„Čžehodla?““ šo šhoro woprašča.

„Mó“, Krummacher pokraczěšche, „wone šu šakš nahe a šuche, wupšchěščezeraju halošy a wotnožki kaž kšoščezowe pruty do wyš- kofczě! Žaneho šopjeńka na nich, žaneho šakľuka, žaneje šlowki! Čžehodla je njedacze wukopacz?“

„„Alle, knješ duchowny, šak móžezze wy šakš rěczecz! Še džě šyma! Šschinńdže nalěczu, budža šašo wubiwacz, a w našymje pschinńdu plody. Šchtomny tola hubjene nješšju.““

Krummacher šhutnje na žonu pohlada a džěšche: „Na šchtomny

šo wy wuštejczje, luba žona, ale na šebje šamu niz. Šež we waschej wutrobje njeje nětkle ani šopjena ani ploda; we nej je šyma. Ale njewěricze wy, šo tón šwěrnny Bóh, kiž po šymje wonkach nalěczu pschikhadžecz dawa, njemohl tež we waschej wu- trobje nalěczu štworicz a nowe žiwjenje? Šimacze wy t Bohu žaneho dowěrjenja wjazy? Še wón hdy šwojim džěczom, kotrež šo t njemu wo pomoz woľaju, w šymje hubjenje šawutlicz dať?“ Žona šahanibjena mjelčezěšche.

F.

Na reformaznyjski šwjedžen — 31. X. —.

Trošcht žyrkwe Božezje.

(Lut. 12, 32.)

Štób (314): Šehovah! tebi čžu ja špěwacz.

Šso žyrkej Boža nještrachuje
Ššched nješchecžěškim ženje hroženjom;
Šmmanuel ju šastupuje,
Šej š móžnym pomha pschězo ramjenjom;
Šječ hworja š nawalnoscžu njewjedra,
Šóh wóštkow Anješ ju šwěrnny wukhowa.

Šdyn šadleščko je na došč žnadne
Na šwěczze žyrkej evangelija;
Šak šlubjenja jej placza hnadne,
Škiž Anješowa jej šwěra pošćicza,
Šo šame hěške wrota njedyrbja
Šu nihdy hnuč je šbóžnoh' pokoja.

Šo Wótzowe je špodobanje,
Šo kraleštwu dacž džěczom šwěrnym čže,
Duž namačacz šo wukhowanje
Ša pschěščěhamych dyrbi witane;
Šmmanuel šam kryje šadleščko,
Šóž t pastyrzej je šhromadžilo šo.

Šječ halleluja šaspěwamy
Na šwjedženju džěš wšchitzu wyškaze,
Džak, čžezč a šwalbu Anješej damy,
Šo š čžěmnoscze naš wuwjedl t šwětku je! —
Šam šwěza šakšna šłowa Božeho
Šso šwěczzi w dom do raja šbóžneho! —

U.

D. Luther ša čžadž móra.

Š lěczje 1535 pschińdže něšakš mórška khorocz do Witten- berga a šo tam š šakš možu roššchěrješche, šo bu wyšoka šchula do Šeny pschepoložena. Šješ tym šo drušy přecz čžehnichu, Luther wróczo wosta, prajyž: „Šowle je to měšto, na kotrež je mje tón Anješ ša šararja Wittenbergskeje wošady pošćajl.“ Wón khoroch nješpróžniwje wopytowašche a jich t trošchtom evangelija šchewješche, štrowych pať t kětki dele napominašche, šo njebychu šo šnijercze štrachowali, kotraž je džě ša wěrjazych jeno špoczatk wěczneho žiwjenja; kóždy dyrbi kaž předy, šwojeho powolanja hladacz, nje- wopusčezšiwšči khoroch w jich nušy.

Šedyn jeho šnathč, D. Sebald, a jeho žona tehorunja na mór škhoriščtaj. Luther jeju hucžičcho wopytowašche, šo by jimaj t trošchtom šlužil, ale jedyn džěń jeju wobeju morweju namaša. Ššchi čžěłomaj wošhrocžene džěczzi plakachu. Luther t wobohimi šhrotami trošchtne rěczěšche, šo t nimi modlešche, jim potom ruku pošćiczi a je do šwojeho domu wjedžičche. Šatharina je t tej šamšnej wěru a luboscžu pschija, je šwólne wobšhowa a šak wot- hlada, kaž šwoje šamšne džěczzi, donič njebuchu porno nim je

wšchém trěbnym fastarane. Wnošy to spytowanje Boha mjeno-
wachu. Teke džěczi, woni prajachu, mohle džě mórsku maczišnu,
wot starscheju namrětu, a strachnu choroscž do Lutheroweho domu
sanjesč. Luther pak wotmolwi: „We wěrje lubojcž wopolašowacž
po Khrystuškowej pschifasni, njeje žane spytowanje Boha, tež je-
li strach pschi tym. Schtōž šo s worakawoscžu do strachoty podawa,
tōn w nej kōnz wošnje; schtōž to pak na Khrystuškowe šlowo
čžini, budže žiwy, hacžrunje wumrje. A wōn je džě prajił: Schtōž
jene tajke džěcžo horje wošnje w mojim mjenje, tōn wošnje mje
horje.“

Podaj dale!

Wěrny podawf.

W braunschweigskim kraju běchu šo něhdy burjo w někotrych
wšach nawucžili, njeđzeli dopođnja do korcžmy na palenz khodžicž.
Šdyž swony njeđzeli rano swonjachu, dha woni s hawtowanjom
nimo žyrkwoje džěchu a šo w korcžmach sešydachu, pijachu, čžerjachu
haru a wotšwjecžachu na tajke wašchnje šwjaty dženi. A šo woni
to nješbu jenož njeđzeli dopođnja, ale tež wječor a šjredž w
tydženju čžinili, to móžecže šebi myšlicž. Duchowni na to šwarja-
chu a ludži napominachu, šo bychu šo tajkeho nješchescžijanskeho
wašchnja wostajili. To pak nicžo njepomhašche. Duž šo krajna
wšchnosč, kotrejž bě to šjewjene, do teho da a kručže porucži,
šo ma tajke nješchescžijanske čžinjenje fastacž. W někotrych wšach
burjo pošluchachu. W jenej wšy pak běchu šo wšchitžy na to
štajili, šo šo nochzedža w šwojich šwětnych wješelach dacž myšlicž.
Woni wostachu pschi šwojim wašchnju a džěchu njeđzeli dopođnja
nimo žyrkwoje a hdyž drušy šchescžijanje w Božim domje špěwachu
a šo natwarjachu, dha čži bohacžy w korcžmje šedžachu, hrajachu,
pijachu a harowachu. Tute nješchmanstwo pschindže wójwodže,
šhorli Wšlemej, kiž běšche pobožny a mudry šnježer, k wšchomaj
a wōn wobšamny hnydom, šam do teho pohladacž.

Šenu njeđzeli šhny šo wōn na konja a poda šo nješnaty
do špomnjeneje wšy. W niž wošebnej šcherej, hacž do kolen ša-
pinjenej šufni štupi wōn krotko předy, hacž šo Boža šlužba ša-
pocža, do korcžmy a džěšche tam do jstwy, hdyž wulke dubowe
blido stejesche. Tam šhny wōn šo přědku ša to blido a da šebi
šarancžk piwa wot korcžmarja porjedžicž. Dolho njetrajesche, dha
šo se wšchěmi šwonami še mšchi šwonjesche a hlaj! pomału a
pomału pschihadžaja burjo jedny po druhim do korcžmy, šydaja
šo ša blido a hladaja hrošnje na teho žufnika, kiž přědku šedži a
nicžo njepraji. Napošledku pschindže tež tōn přeni bur wo wšy,
kiž bě s rychtarjom, wulke šchěroke mužiško, wot wjelešetneho picža
naduty a wopukny, kiž hewak pschezo přědku šydasche. Šako tōn
widžesche, šo bě nekajši žufnik jeho čžefne město ša blidom wob-
šhnył, šdasche šo jemu to jara wopak a se šazpjenjom a hrošnje-
čžinjenjom pohladny wōn na njeho. Tōn pak wosta šmėrom a
njeprajesche nicžo. Duž wali šo rychtar njelepje došč na štōž
k prawizy žufnika. Čži drušy šydnychu šo tež a blido bě wob-
šadžene. Nětk šawoła rychtar korcžmarja, kiž bōrny wulki šaran
palenz pschēd njeho na blido štaji. Š wobėmaj rutomaj šapschija
wōn to šudobje, pohladawšchi hrošnje na teho žufnika na šwojej
lėwizy, a jako bě šo napik, poda jōn dale šwojemu šufodej na
prawy bof a rjekny: podaj dale! Šaran džěšche nětk dale hacž
k šufodej žufnika na lėwym bofu. Šako bě šo tōn napik, šwasche
rychtar, šo nješmė žufnik nicžo dostacž, a praji: nō, njech nětk
šako takle wokolo džě, a to šudobje džěšche šako na lėwy bof
wokolo, hacž k šufodej žufnika na prawizy. Tōn pijesche rucže
šako a móžesche lėdma wurēcžecž: nō, njech nětk šako takle wokolo

dže. Duž škocži žufnik horje, wotapny šufnju a pokaja šo we
šwojej woješkejš drascže, s hwešdu na wutrobne a dnyri šwojeho
šufoda k prawizy, wješneho rychtarja, ša wšchi, šo jemu šuby ša-
šchčercžachu, a rjekny: podaj dale! Šako rychtar wójwodu špōšna
a šlotu hwešdu wuhlada, štrōži šo wōn do šmjercže a da tu plistu
šwojemu šufodej dale. Tōn pōbla pak šo šombžesche, a nje-
wjedžesche, šcho by čžinil. Duž wutorže wójwoda šwōj mjecž,
dnyri wo blido a šawoła: dawajcže špěšchnje pschezo dale; schtōž je
lėni, temu čžy ja s mjecžom popomhačž. Šajla rēcž a tōn blyšto-
taty mjecž burow tak šatrašchi, šo šwojeho šnježerja pschifasnu
s žykejš mozu dopjelnyowachu. Še plisty džěchu škleskajo wot jeneho
liza k druhemu wokolo žykejš blida, hacž k šufodej wójwodny na
lėwizy. Šedom bě tōn šwoju na lėwe lizo dostal, dha jemu wój-
woda druhu na prawe lizo wotkōži s tym šlowom: nō, njech nětk
šako takle wokolo džě. Še plisty šo nětk wrēcžachu k rychtarjei
na prawizy wójwodny. Duž dnyri tōn jeho drugi krotč ša wšchi a
džesche: nō, njech nětk šako takle wokolo džě. Šako bě šo tajke
džělo někotre rasy wobnowilo, postaže wójwoda, džeržesche buram
krute napominanje a džesche přecž. Čži pak šedžachu jara hnyčži;
jich liza šo čžerwjenjachu kaž najrješšchi purpur; jich wšchi bēšchtej
derje šatšchabenej a předy, dnyři šemšchazy ludžo domoj pschindžechu,
běchu woni tež wšchitžy domach. Čži dobri ludžicžkojo šu, kaž šo
powjeda, potom najšwėrnishchi šemšchihodžerjo w žylym kraju byli.

„Šubuj wobhdenje šnješoweho doma a to město, hdyž jeho
čžesč bhdli.“

R.

Wšhelake s bliska a s daloka.

— We Wójerezach bēšche lėtuscha wučerška konferenza šjedu
24. oktobra. Š rosprawy šnješa wokrejšneho šulškeho inspektora
bēšche šlyšchecž, šo šu w tu šhwilu w žylym wokrejšu jenož hšchcže
š wučerjoto šerbškeje rēcže móžni, hacž runje je wjetšchi džěl
šchulow šerbškich. Šadžijomnje šako pomoz pschindže psches
wučeršku präparandu we Wójerezach. Wny teho dla nětko hšom
šerbškich šaršchich na to pokajujemy, šo čžyli šebi na to po-
myšlicž, jutry wobdarjonych šynow na tule pschihotowanju ša
seminar dacž. Šchetož jutry šo šako nowa pschihotowanška rja-
domnja šaloži. Štat dawo mlodženzam rjanu podpjeru, šo mohli
tež mjenje šamožicži šaršchi tam šwoje džěcži pōšlacž.

— Šakška šynoda šmėje šwoje wuradžowanje hacž do 30. ok-
tobra. Šažne bēšche to wuradženje, šo móže ewangelski duchowny
ewangelskeho šchescžijana, hdyž je w katholickej wošadže wumrjel,
na katholicim pohrjebnišchcžu šhowacž, kaž tež katholicki duchowny
na ewangelskim pohrjebnišchcžu. Šo je wěšcže rjane šnamjo šmėr-
neho šmyšlenja mješ wobėmaj wėrnwšnacžomaj w Šakškej, šo štej
šo wobej žyrkwinskej wšchnosčži tak dojednalej. Šo dalšchich
wuradžowanjach šynody pschihodnje.

R rozpominanju.

Podawa F.

Wėricžel ma lėpschi pomjatk dnyři dožnik.

* * *

Šadšcho hubu wotewrjesch dnyři mōšchēn.

* * *

Škerje šo džěšacžo šhudži hrajaj, předy hacž jedny bohatty.

* * *

Schtōž žufe ranj wobala,

Ša šwoje šamšne šabywa.